
Szálínger Balázs

DESCRIPTIO HUNGARIAE

Szeretnék egyszer egy népet megmutatni,
S megszeretni, hogy jót hazudjak róla.
Mert ez kevés ám – ehhez tartozni annyi,
Hogy azt hazudjam: van még esély a jóra.

Ha egy biciklin hazámat összeírnám,
Féknyomaimmal elmocskolnám a tájat:
Húzd meg-ereszd meg – folyton ez menne nyilván,
Tolvaj követne s jól fűtött közutalat.

Egy falu balra, aztán két falu jobbra,
Itt szőlő terem, ott nád vagy kertigomba –
Szeretnék ennyit írni, ha összeírnám.

De lenne falu, hol leszállítanának,
Kikérdeznének, mégis fognák a számat;
Ott nehéz volna szépet hazudni, nyilván.

MONDD KI, URAM

Látod, minden fényképen ott vagyok,
Melyen engedték a szemedbe nézmem.
Tekinteted hogy jó helyen ragyog,
Mondd ki, Uram, most, életem felében.

Az idő megy lomhán és szárnyasan,
Minden tolla karcsú és oly törékeny.
Megállnék most, hogy megtudjam magam,
Nézz meg, Uram: magam hiába nézem.

Uram, tudod, ma vért húztak le tőlem.
Két hét múlva mondják ki, hogy mögöttem
Lények vannak vagy szellemalakok.

Uram, rám már nem emelt senki régen,
Beállt a súlyom az élet felében;
Üssed le a licitet: kész vagyok.